

Arrest

nr. 192 800 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, zeventien jaar oud te zijn en dus minderjarig te zijn. U stelt afkomstig te zijn uit Charikari, een dorp gelegen in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U bent geboren in het Khazani -vluchtelingenkamp in Pakistan. Rond uw elfde verhuisde u samen met uw familie naar Charikari omdat de situatie voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan erg slecht was. De situatie in Charikari was echter eveneens slecht door de aanhoudende gevechten. U bleef er ongeveer een jaar, ging af en toe naar de Samandar Khan Koranschool, en keerde vervolgens samen met uw familie terug naar het Khazani-vluchtelingenkamp in Pakistan.

U spendeerde opnieuw zo'n twee of drie jaar in Pakistan, en verhuisde in die periode van het Khazanivluchtelingenkamp naar de stad Peshawar. Zo'n vijf of zes jaar geleden keerde u voor de

tweede maal terug van Pakistan naar Afghanistan. In deze periode ging u ook geregeld terug naar Peshawar voor 'sightseeing'. In totaal verhuisde u zo'n twee, drie of vier keer tussen Peshawar en Kunduz. Drie of vier jaar geleden keerden u en uw familie definitief terug van Pakistan naar Afghanistan. Uw familie heeft op dit ogenblik een huis in Peshawar en een huis in Kunduz.

Zo'n drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, rond het einde van 1393 (Gregoriaanse kalender: februari / maart 2015), ontmoette u enkele Talibanleden in de Samandar Khan moskee waar u de Koran bestudeerde. Ze zeiden tegen u en drie andere jongens dat jullie voor hen moesten werken. Hierop zei u dat u de volgende keer met hen zou meegaan. Na dit gesprek gingen u en de drie andere jongens terug naar binnen in de moskee en werd hier niet meer over gesproken. U dacht dat deze Talibanleden dit zomaar zeiden en niet zouden terugkomen. In de periode hierna ging u soms naar de moskee maar verstopte u zich ook hier en daar omdat u bang was dat deze Taliban zouden terugkomen om u mee te nemen. Gedurende een maand verbleef u soms thuis, soms bij uw oom aan moederszijde en soms bij een vriend in het dorp Akhtaj. U vertelde niets aan uw familie hierover en zij stelden u ook geen vragen. Voor het avondgebed ging u meestal naar de Samandar Khan moskee omdat u daar ook studeerde. Op een dag kwamen de Talibanleden die u eerder hadden aangesproken opnieuw naar deze moskee. Ze droegen u en de drie zelfde jongens van voordien op om met hen mee te gaan, waar jullie uit angst mee akkoord gingen. Per motorfiets namen ze jullie mee via verschillende dorpen naar een dorp waar u de naam van vergeten bent. Er was één huis op een berg, de andere huizen waren ver weg. De Talibanleden zeiden welk werk u voor hen zou moeten doen en vroegen u en de andere jongens om deze plaats voor hen te bewaken wanneer zij naar buiten gingen gedurende de nacht. Nadat u ongeveer een maand bij hen had verbleven vroegen u en de andere jongens om met verlof naar huis te mogen gaan. De Talibanstrijders gaven hun toestemming en brachten u en de andere jongens terug naar huis. Er werd geen afspraak gemaakt in verband met uw terugkeer. Toen u weer thuiskwam vroeg uw moeder u waar u de afgelopen weken was geweest en u vertelde haar alles. Na vier of vijf dagen vroeg uw moeder of deze Talibanstrijders gingen terugkomen voor u en stuurde ze u naar het huis van uw oom. Vervolgens verbleef u tien dagen bij uw oom. Gedurende deze tien dagen ging u weliswaar soms discreet terug naar huis omdat u uw moeder miste en ging u soms ook naar buiten. Tegelijkertijd vond uw oom een smokkelaar en regelde hij uw vertrek uit Afghanistan.

Twee of drie maanden na de verkiezing van Ashraf Ghani tot president (september 2014) vertrok u uit Afghanistan. U was twee maanden onderweg en kwam aan in België op 7 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' of Afghaans identiteitsbewijs, een certificaat met betrekking tot het overlijden van uw vader, en acht foto's genomen die tijdens uw verblijf bij de Taliban werden genomen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 25 september 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 10 augustus 2015 verklaarde 16 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat ernstig aantast.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS dd. 31/08/2016 p. 2; CGVS dd. 11/10/2016 p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood

aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er aan uw recente verblijf en recente vertrek uit Afghanistan, alsook aan het door u voorgehouden profiel, geen geloof kan worden gehecht.

Eerst en vooral heeft u meermaals gelogen over uw geboorteplaats en woonplaatsen. Zo verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag op 8 september 2015 geboren te zijn in het dorp Charikari in Khanabad (Kunduz) en daar heel uw leven gewoond te hebben (zie dossier DVZ; inschrijvingsformulier, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U bevestigde dit ook tijdens uw uitgebreidere interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat op 01/03/2016 plaatsvond (zie verklaring DVZ p. 4), evenals gedurende uw eerste interview bij het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31/08/2016 (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). Ook op de vraag of u ooit, tijdelijk, omwille van de veiligheidssituatie, voor studies of voor andere redenen, op andere plaatsen heeft geantwoord - een vraag waarmee u in feite een kans gegeven werd om eerlijkheid te bieden - antwoordde u dat u dit niet gedaan heeft (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). Meer nog, u ontkende dat u ooit buiten Afghanistan bent geweest en verklaarde dat u nooit een bezoek heeft gebracht aan buurlanden van Afghanistan, zoals Pakistan of Iran (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). U stelde dat u geen familie of vrienden heeft die buiten Khanabad wonen en gevraagd naar uw facebookpagina verwees u naar de accounts X en X, op naam van uw broertjes (CGVS dd. 31/08/2016 p. 9). U stelde dat deze accounts pas aangemaakt werden toen u respectievelijk in Duitsland en in België was en dat u voordien geen dergelijke contacten had (CGVS dd. 31/08/2016 p. 10). Nochtans vond het CGVS geen facebookpagina's terug onder deze namen, maar wel op naam van X, een account die bovendien reeds actief is sinds juni 2014 (zie print facebookpagina X= facebook nr. 1), een moment waarop u zich – althans volgens uw eigen verklaringen – nog in Afghanistan zou bevonden hebben. Niet alleen geeft u op deze account expliciet aan in Peshawar geweest te zijn, maar vertoont deze pagina ook een ontelbaar aantal links en een bijzonder opvallende interesse van u in de Pakistaanse cultuur en maatschappij, waaronder met name in muziek, tv en film. Geconfronteerd met deze laatste bevinding van het CGVS verklaarde u dat u niet weet hoe u facebook moet gebruiken en dat u telkens wanneer u een pagina of groep ziet die gedeeld wordt door uw vrienden uit Jalalabad u deze leuk vindt en ook deelt (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Gewezen op het feit dat u eerder nog beweerde geen contacten te hebben buiten uw eigen district, namelijk Khanabad, alsook verklaarde geen directe toegang te hebben tot muziek en tv (CGVS dd. 31/08/2016 p. 8-9; 12-13), stelt u dat u pas naar dit soort zaken bent beginnen luisteren en kijken sinds u hier in het opvangcentrum zit en dit in Afghanistan niet deed (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Op de vraag of u dan reeds facebook had in Afghanistan ontkent u alweer, en het nogal ambetante gegeven dat deze account wel reeds actief was in deze periode probeert u volledig te negeren door een nieuw element aan te halen (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Zo stelt u immers plots dat er nog een jongen, die in hetzelfde opvangcentrum als u verblijft, ook uw facebook gebruikt. U verklaart dat hij de broer is van een vriend van u genaamd Samiullah, en dat deze Samiullah geregeld naar u belt met de vraag om zijn broer te spreken. Gevraagd hoe u deze Samiullah, die u eerder nog omschreef als een vriend, kent, stelt u vervolgens vreemd genoeg dat u hem “met niet meer details kent” maar hij u gewoon steeds belt voor zijn broer. Alsof u de rode draad in uw eigen verklaringen kwijt blijkt te zijn, begint u plots over het feit dat u veel vrienden van Pakistan en India heeft. Als reden hiervoor geeft u aan dat u 24u per dag in het centrum zit, het internet er gratis is, en u veel telefoontjes en vriendschapsverzoeken ontvangt en ze ook aanvaard omdat deze mensen anders boos zouden zijn. Op de vraag hoe het komt dat mensen uit Pakistan en India u zomaar in grote getale vriendschapsverzoeken sturen, wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat uzelf deze verzoeken stuurt naar mensen die u leuk vindt maar niet kent (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18). Frappant genoeg herhaalt u even later opnieuw dat u dagelijks wel tien tot vijftien vriendschapsverzoeken krijgt, maar kan u op de vraag waarom deze dan voornamelijk uit Pakistan en India komen nog steeds geen antwoord bieden. Het feit dat u zelf ooit in Jalalabad of Pakistan geweest bent ontkent u, en het feit dat er op uw facebookpagina aangegeven staat dat u in Peshawar bent geweest tracht u te verklaren door een blokkering van deze account. Verstrikt in het web van leugens dat u op dat moment aan het creëren bent beweert u vervolgens dat deze account ook op

dit ogenblik nog geblokkeerd is, hoewel er op deze pagina berichten te lezen zijn die u vlak voor uw eerste interview op het CGVS op 31/08/2016 postte (zie print facebookpagina X= facebook nr. 1). Ook na confrontatie hiermee blijft u volharden in uw leugens en u verklaart dan maar dat iemand misschien uw paswoord heeft gestolen en dat deze persoon uw account gebruikt. Gewezen op het feit dat deze berichten nochtans foto's van uzelf omvatten en het toch wel vreemd is dat iemand anders deze op uw facebookpagina zou posten, blijft u tot verbijstering toe ontkennen en stelt u dat u op dit moment enkel de account op naam van X gebruikt (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18). Zelfs op de vraag waarom u enkel de accounts op naam X en X doorgaf toen u naar uw facebookpagina gevraagd werd, en niet de account op naam van X, kan u geen zinnig antwoord bieden. Zo begint u frappant genoeg opnieuw over het feit dat iemand mogelijk het paswoord van deze account gestolen heeft (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18), en lijkt u hiermee het niet vermelden van deze facebookpagina te willen goedpraten, hoewel u kort nadien dan weer toegeeft dat u deze account recentelijk toch nog gebruikte (CGVS dd. 31/08/2016 p. 19). Tot overmaat van ramp wijzigt u vervolgens nogmaals uw verklaringen betreffende de links met Pakistan die terug te vinden zijn op deze pagina, en stelt u plots dat u hier niets mee te maken heeft. Gewezen op het feit dat u voordien nochtans aangaf dat u deze inhoud op uw pagina te zien kreeg via vrienden uit Jalalabad en deze zaken zelf ook leuk vond en deelde, gooit u uw verhaal voor de zoveelste maal over een andere boeg en stelt u dat de persoon die het paswoord van uw pagina heeft verantwoordelijk is voor deze activiteiten (CGVS dd. 31/08/2016 p. 19).

Ook wanneer u aan het begin van het tweede interview dat plaatsvond op het CGVS de kans gegeven wordt om opmerkingen of toevoegingen te doen met betrekking tot het voorgaande gehoor, grijpt u deze niet. Een nieuwe verwijzing naar het belang van de waarheid te spreken en het feit dat u eerlijk mag en dient te zijn over een verblijf in een ander land, brengt u evenmin tot inkeer (CGVS dd. 11/10/2016 p. 2). Integendeel, wanneer u vervolgens gevraagd wordt om uw asielmotieven uiteen te zetten begint u argeloos uw verhaal. Helaas is ook hier al snel duidelijk dat niet eerlijk bent en dit ook niet van plan bent om te zijn. Zo stelt u dat u drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan voor het eerst benaderd werd door de Taliban in de Samandar Khan moskee. Op de vraag om deze gebeurtenis concreter in de tijd te situeren, bijvoorbeeld aan de hand van een maand, seizoen of religieus feest, kan u echter geen antwoord bieden. Ook op de vraag wanneer u dan Afghanistan verliet, gezien u zelf aangaf dat dit incident drie maanden voor uw vertrek plaatsvond, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat u dit niet weet. Meer nog, u probeert zich te verschuilen achter het feit dat u weinig opgeleid bent en de maanden niet kent, hoewel u vreemd genoeg tegelijkertijd wel probleemloos kan aangeven dat er drie maanden zat tussen uw eerste ontmoeting met de Taliban en uw vertrek uit Afghanistan (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3). Vervolgens verklaart u dat u voor het eerst benaderd werd door de Taliban aan het einde van het jaar 1393 (Gregoriaanse kalender: januari/ februari/maart 2015) in het winterseizoen. Vreemd genoeg situeert u dit incident eveneens vier of vijf maanden na de dood van uw vader, en blijkt uit diens overlijdenscertificaat dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas dat hij overleden is op 4/01/1392 (Gregoriaanse kalender: 24/03/2013). Geconfronteerd met het feit dat u de Taliban in dat geval reeds in het midden van het jaar 1392 zou ontmoet hebben en niet aan het eind van het jaar 1393, een tijdsverschil van maar liefst anderhalf jaar, probeert u deze flagrante discrepantie van zich af te schudden met het excuus dat u geen data kent en de kalender in Afghanistan niet gebruikt wordt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3-4). Ook het feit dat u eerder nog verklaarde de Taliban voor het eerst ontmoet te hebben in het winterseizoen en dat het vier of vijf maanden na de dood van uw vader volop zomerseizoen was, wijt u aan het feit dat u de kalender niet beheerst, hoewel er weinig kalenderkennis nodig is om een weer- of temperatuurverschil te kunnen vaststellen, zeker in Afghanistan waar de verschillen weer zeer groot kunnen zijn. Op de vraag of u er wel zeker van bent dat u de Taliban vier of vijf maanden na de dood van uw vader ontmoette antwoordt u vervolgens dat het ook vijf, zes of zeven maanden hierna kan geweest zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), oftewel rond de maanden sunbula, mizan of aqrab van het jaar 1392 (september, oktober, november 2013), hetgeen weliswaar nog steeds ruim een jaar verschilt ten opzichte van uw eerdere verwijzing naar het einde van het jaar 1393 (januari, februari, maart 2015). Bovendien staat dit ook haaks op uw bewering dat u de Taliban drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou ontmoet hebben (CGVS dd. 11/10/2016 p. 2), tenzij u Afghanistan reeds aan het begin van het jaar 2014 verliet, hetgeen op zijn beurt dan weer in strijd is met het vaststaand feit dat u in september 2015 aankwam in België (zie dossier DVZ), u verklaart rechtstreeks van Afghanistan te zijn gekomen en twee maanden onderweg te zijn geweest (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3).

Het verrast dan ook niet dat u wat betreft de periode van uw vertrek uit Afghanistan evenmin duidelijkheid kan scheppen. Zo gaf u tijdens het eerste interview op het CGVS reeds aan niet te weten wanneer u Afghanistan precies verliet. U vermoedde dat dit in het jaar 1394 was, maar kon dit vreemd genoeg niet met zekerheid zeggen. De maand was u al helemaal niet bekend, en ook het seizoen aanduiden waarin u uw land achter zich liet bleek een hele opgave te zijn maar duidde u uiteindelijk aan als "heet". Gevraagd naar religieuze festiviteiten stelde u dat u de Ramadan nog in Afghanistan

spendeerde en na het Suikerfeest vertrok (CGVS dd. 31/08/2016 p. 14). Nochtans situeerde u uw eerste ontmoeting met de Taliban tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aan het einde van het jaar 1393 in het winterseizoen, en zaten er volgens u slechts drie maanden tussen deze ontmoeting en uw vertrek (CGVS dd. 11/10/2016 2-3). Dit impliceert dat u Afghanistan zou verlaten hebben rond het begin van het jaar 1394, hetgeen in de Afghaanse kalender overeenkomt met het lenteseizoen, een seizoen waarin het weer echter zeker nog niet "heet" is in de provincie Kunduz, en waarin ook de Ramadan en het Suikerfeest in het jaar 1394 nog lang niet hadden plaatsgevonden (zie landeninformatie administratief dossier). Wanneer hier later tijdens dit gehoor bovendien opnieuw op ingegaan wordt, verklaart u plots spontaan dat u Afghanistan verliet enkele maanden na de verkiezing van X (CGVS dd. 11/10/2016 p. 11). Weliswaar werd X uitgeroepen tot president in september 2014, oftewel de zesde maand van 1393, hetgeen dan weer zou impliceren dat u Afghanistan naar het einde van het jaar 1393 toe zou verlaten hebben, een moment waarop u ook uw eerste ontmoeting met de Taliban situeert (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3). Bovendien valt het einde van het Afghaanse jaar samen met het herfst- en winterseizoen, seizoenen die erg koud kunnen zijn in Kunduz, terwijl u tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde dat het "heet" was toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS dd. 31/08/2016 p. 14).

Naast uw wel zeer povere en ambivalente, en aldus onbestaande, tijdskadering van uw asielrelaas, blijkt u ook op inhoudelijk vlak inconsistente, ongeloofwaardige en zelfs flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Zo stelt u onder meer op het CGVS gerekruteerd te zijn samen drie andere jongens die samen met u in de moskee studeerden (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), terwijl u hier tijdens uw voorbereidende interview bij DVZ géén melding van maakte (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ). Bovendien blijkt u de naam van één van deze jongens frappant genoeg vergeten te zijn, en vergist u zich schromelijk in de beschrijving van uw eerste benadering door de Taliban. Tijdens het gehoor verklaarde u immers expliciet dat u zich de eerste keer binnenin de moskee bevond, de Taliban hier kwam bidden en vervolgens met u begon te praten. Gevraagd wat u deed nadat dit gesprek geëindigd was stelt u even later vreemd genoeg dat u weer naar binnen ging en in de moskee ging zitten (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Opvallend genoeg had u eerder reeds aangegeven dat u zich bij de tweede benadering buiten aan de moskee bevond (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), en lijkt het er dus op dat u beide incidenten, zonder zichzelf hiervan bewust te zijn, op flagrante wijze door elkaar haspelt. Minstens even bevreemdend is het feit dat u de Taliban die eerste maal kon beloven de volgende keer wel mee te zullen gaan, alsook dat u en de andere jongens die door hen aangesproken werden dit onderwerp verder geenszins met elkaar bespraken omdat u "dacht dat deze Talibs niet zouden terugkomen". Gevraagd wat u dan deed na dit incident, houdt uw antwoord zowaar nog minder steek. U stelt namelijk dat u soms naar de moskee ging, maar u zich soms ook hier en daar verstopte omdat u bang was dat deze Talibs gingen terugkomen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder nog aangaf dat u dacht dat deze Talibs niet terug gingen komen, veegt u dit eenvoudigweg van tafel en stelt u dat u wel bang was maar dit tegen niemand zei. Hoe meer vragen er echter gesteld worden, hoe meer de ongeloofwaardigheid van uw verhaal verder uitdijt. Vervolgens verklaart u immers dat u afwisselend bij uw oom en een vriend in Akhtaj verbleef omdat u bang was dat de Taliban u thuis zou komen zoeken, maar tegelijkertijd vreemd genoeg toch nog geregeld naar uw eigen huis terugkeerde om uw moeder te zien (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Dit hoewel u later dan weer verklaarde dat uw moeder sinds de dood van uw vader meestal bij uw oom verbleef (CGVS dd. 11/10/2016 p. 10). Het verbaast al bijna niet dat u een maand later de Talibs (die u eerder benaderd hadden) opnieuw tegen het lijf liep, zeker daar u steeds naar dezelfde moskee bleef gaan voor het avondgebed. Op de vraag om welke reden u het risico nam om deze moskee te bezoeken gezien u toch vreesde dat deze Talibs gingen terugkomen, geeft u het wel erg bizarre antwoord dat u dacht dat dit geen probleem ging zijn. Gewezen op het feit dat u voordien nog verklaarde dat u erg bang was en dacht dat de Taliban u ook ging komen zoeken, gooit u uw verhaal voor de zoveelste maal om en stelt u dat het in die periode erg rustig was in Khanabad en u ervanuit ging dat de Taliban niet zou komen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 6). Ook is het wel erg opmerkelijk dat u de naam van de plaats waar de Taliban u na deze tweede ontmoeting mee naartoe nam vergeten bent, en u deze plaats eerst omschrijft als een "klein centrum binnen huizen", om hier even later slechts één huis van te maken (CGVS dd. 11/10/2016 p. 7). Bovendien lieten deze Talibanstrijders u en de andere drie jongens tijdens de tweede of derde nacht ter plaatse reeds helemaal alleen, er zomaar op vertrouwend dat u niet zou wegllopen. U verklaart in deze context eveneens 20 of 25 dagen of een maand bij de Taliban op deze plaats verbleven te hebben, terwijl u bij DVZ daarentegen aangaf dat dit zo'n maand à twee maanden duurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ), hetgeen u dan weer ontkent ooit verklaard te hebben (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8). Minstens even merkwaardig is dat u vervolgens een aantal dagen verlof vroeg aan deze Talibanstrijders, zij u zelfs persoonlijk naar huis brachten en daarenboven geen concrete afspraak maakten over waar en wanneer ze u weer zouden komen ophalen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8-9). Deze generositeit is niet bepaald de handelswijze van de Taliban. Gevraagd naar het gebrek van een concrete afspraak geeft u de weinig overtuigende uitleg dat de

Taliban zelf ook bang is, hoewel zij u - althans volgens uw eigen verklaringen - vanaf de tweede of derde nacht nog argeloos in hun zogenaamde centrum alleen achterlieten (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8), en u zelf ook de reden van 'hun angst' niet kan benoemen. De reactie van uw moeder op heel dit gebeuren kan u evenmin geloofwaardig kaderen. Ze vroeg uiteraard waar u de afgelopen weken was geweest en waarom u haar niet eerder had verteld over uw problemen met de Taliban, maar zijn vroeg u vreemd genoeg pas vier of vijf dagen na uw thuiskomst of de Taliban eigenlijk nog terug ging komen voor u (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9). Afgezien van het feit dat het compleet ongeloofwaardig is dat uw moeder u slechts na enkele dagen vroeg of de Taliban nu eigenlijk nog ging terugkomen voor u, is het bovendien vermeldenswaardig dat u bij DVZ nog aangaf slechts twee dagen thuis geweest te zijn (zie vragenlijst DVZ ingevuld door een medewerker van DVZ), een zoveelste discrepantie die u wegwuift door te stellen dat dat interview een jaar (in feite zes maanden) geleden plaatsvond en u zich niet meer herinnert wat u toen verklaarde (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9). Vervolgens geeft u aan dat u tien dagen bij uw oom verbleef, en uw antwoord op de vraag wat u daar precies deed verrast alweer.

U bleef immers niet in het huis van uw oom, maar keerde geregeld nog terug naar uw eigen huis, al deed u dit naar eigen zeggen "discreet", en ging u ook geregeld gewoon naar buiten, hetzij eveneens "discreet". Op de vraag waarom u nog naar huis en naar andere dorpen ging, antwoordt u tot consternatie toe dat u bang was dat de Taliban terug zouden komen en u zouden meenemen. Gewezen op het feit dat het in dat opzicht toch beter was om minstens in het huis van uw oom te blijven, bevestigt u dit maar stelt u dat u uw moeder miste, hoewel u tegelijkertijd aangeeft dat zij gedurende deze tien dagen soms wel naar u toekwam (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9).

Niettegenstaande het feit dat op basis van bovenstaande vaststellingen het CGVS met meer dan voldoende zekerheid kan concluderen dat er van uw asielrelaas niets aan is, werden uw meest frappante tegenstrijdige verklaringen zowaar nog niet besproken. De feiten zoals door uzelf voorgesteld bij DVZ, luiden immers enigszins anders dan het door u voorgehouden verhaal op het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ onder meer dat u na uw (eerste) verlof terugkeerde naar de Taliban, en vervolgens een tweede maal verlof aanvraagde. Pas tijdens het tweede (toegestane) verlof vertelde u aan uw moeder dat u niet terug wilde, en stuurde zij u naar uw oom. Ook zou de Taliban u thuis komen zoeken zijn terwijl u bij uw oom was (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ), iets wat u op het CGVS weliswaar nergens vermeldde. Integendeel, op het CGVS verkondigde u dat u gedurende de tien dagen dat u bij uw oom verbleef nog meermaals terug naar huis bent gekeerd omdat u uw moeder miste (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9), een handeling die niet meteen laat vermoeden dat uw moeder intussen bezoek had gekregen van de Taliban. De enige reactie die u hierop kan geven is opnieuw dat u zich niet herinnert wat u gedurende dit interview hebt gezegd, hetgeen weliswaar allerm minst een toereikende verklaring is. Vervolgens probeert u uw vel nog te redden door te stellen dat u wel zo'n twintig keer bij de Belgische asielautoriteiten bent geweest, meermaals werd opgedragen om op een latere datum terug te komen en meerdere keren uw verhaal hebt moeten doen. Gewezen op het feit dat u nochtans slechts twee keer in detail hebt moeten treden over uw asielrelaas, namelijk één keer bij de DVZ en één keer op het CGVS, stelt u dat het wel mogelijk is dat er verschillen zijn in de tijdsaanduidingen die u gemaakt hebt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 10), hetgeen bovenvermelde discrepanties evenwel nog steeds niet verklaart.

De bijna voortdurende confrontatie met ongeloofwaardige, steeds wijzigende en bovendien tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielrelaas, lieten weliswaar weinig indruk op u na. Wanneer gedurende dit interview het onderwerp van uw reisweg wordt aangesneden, kan u ook hier immers geen eenduidige verklaringen over afleggen. Zo stelt u in eerste instantie dat u onder meer via Kaboel reisde en vervolgens de grens met Iran overstak. Op de vraag waar u precies de grens overstak met Iran spreekt u eerst over "een stad in Afghanistan waar men ook de Iraanse muntenheid gebruikt", om dit kort nadien plots te wijzigen in een route via de zuidelijke provincie Kandahar - die nochtans helemaal niet aan Iran grenst - en Pakistan (CGVS dd. 11/10/2016 p. 11-12). Vervolgens weerlegt u om onverklaarbare redenen ook dit opnieuw, en stelt u dat u niet via Kandahar maar wel via de Pakistaanse stad Quetta bent gereisd. Op de vraag waar u dan precies de grens tussen Afghanistan en Pakistan heeft overgestoken kan u weliswaar geen antwoord bieden. U geeft aan dat er het om een bekend grensgebied gaat met een hele simpele naam, maar bent deze zeer eenvoudige naam vreemd genoeg vergeten. Gevraagd door welke gebieden in Afghanistan u dan zoal hebt gereisd om deze grens te bereiken, kan u ook op dit vlak merkwaardig genoeg geen verduidelijking brengen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 12). Niet één plaatsnaam herinnert u zich, en dit op een reisweg dwars door uw eigen land die minstens enkele honderden kilometers moet geduurd hebben. Het dient dan ook weinig verdere argumentatie dat u het CGVS zelfs niet heeft kunnen overtuigen van uw reisweg, hetgeen niet alleen nogmaals uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt, maar bovendien ook uw recente vertrek en uw herkomst uit Afghanistan verder in vraag stelt.

De twijfels met betrekking tot uw recente vertrek en herkomst uit Afghanistan bleken overigens gerechtvaardigd, daar het CGVS na het eerste interview nog twee andere facebookaccounts, namelijk

op naam van X en X, terugvond. Niet alleen blijkt ook uit deze accounts opnieuw dat u een overduidelijke link heeft met Pakistan, op één van de pagina's staat zelfs expliciet te lezen dat u niet alleen in Peshawar leeft maar bovendien ook afkomstig bent uit Peshawar (zie print facebook X = facebook nr. 3 en facebook Nawaz Khan = facebook nr. 4). Hoewel u op het tweede interview nogmaals de kans wordt gegeven om betreffende dit onderwerp met een schone lei te starten en de waarheid te vertellen, grijpt u deze kans opnieuw niet. Meer nog, u verzint zowaar alweer een ander verhaal, dit maal over een jongen die u in Turkije leerde kennen en wiens facebookaccount (uw reeds besproken account op naam van X) u zou hebben overgenomen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 12-13). Gevraagd om welke reden u dit niet tijdens uw vorige interview op het CGVS vertelde, antwoordt u voor de zoveelste keer volledig naast de kwestie (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13), hetgeen op zich reeds aangeeft dat ook dit niet de waarheid is. Immers, tijdens het vorige interview sprak u enkel over een zekere Samiullah afkomstig uit Jalalabad met wie u via facebook contact had voor zijn broer (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17-18), en nergens over deze jongen genaamd Bilal Hassan die u in Turkije leerde kennen en nu zowaar eveneens uit Jalalabad blijkt te zijn. Nog frappanter is weliswaar het feit dat u vervolgens opnieuw dezelfde tegenstrijdige verklaringen aflegt zoals tijdens het vorige interview op het CGVS. Zo stelt u namelijk opnieuw dat u door deze vrienden uit Jalalabad pagina's uit Pakistan te zien krijgt en deze ook leuk vindt en deelt. Gewezen op het feit dat u dit tijdens het vorige interview eveneens verklaarde, maar diezelfde verklaring nadien weer introk en vervolgens beweerde dat u deze pagina's nooit zelf hebt leuk gevonden of gedeeld op facebook, begint u tot overmaat van ramp alweer over een zogenaamde blokkering van uw account. Uiteindelijk kan u niet veel meer zeggen dan het feit dat u niet weet of u deze pagina's gedeeld en leuk gevonden hebt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13), hetgeen weliswaar volkomen ongeloofwaardig is.

Ondanks de voortdurende confrontatie met uw eigen leugens, was u klaarblijkelijk nog steeds niet van plan om de waarheid te spreken. Op de vraag hoeveel facebookaccounts u in totaal bezit, verwijst u opnieuw enkel naar de twee accounts op naam van X en X, net zoals u in het eerste interview deed, en stelt u opnieuw dat u pas actief bent op facebook sinds u in Duitsland was (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13). Geconfronteerd met het feit dat het CGVS intussen nochtans vier verschillende facebookpagina's van u heeft teruggevonden en u een kort overzicht van de namen gegeven wordt, blijft u een bijna ijzingwekkende kalmte bewaren. U stelt dat u opnieuw dat u pagina's heeft op naam van X en X, en dat u misschien ooit een pagina heeft gemaakt op naam van X maar hier niet zeker van bent en deze mogelijk verwijderd heeft (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14). Nochtans kon het CGVS vaststellen dat u na het eerste gehoor, waarin u reeds geconfronteerd werd met uw facebookactiviteiten, plots uw profielfoto en ook andere foto's van uzelf vanop één van uw pagina's op naam van X heeft verwijderd. Geconfronteerd met de gearchiveerde en de huidige versie van deze pagina (zie prints facebook X = facebook nr. 2), waarbij duidelijk de verwijdering van uw eigen foto's zichtbaar is, tart uw reactie pas alle verbeelding. U geeft namelijk toe dat dit een facebookpagina van u is, maar stelt tegelijkertijd argeloos dat het kan zijn dat u de naam hiervan veranderd heeft omdat u dit geregeld doet op facebook. U verklaart dat u zich soms X noemt en soms X (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14), en lijkt hiermee te willen rechtvaardigen dat u deze pagina niet heeft opgegeven aangezien er intussen reeds twee maal naar uw facebookaccounts gevraagd werd. Nochtans werd er niets aan de naam maar wel aan de foto's van deze pagina gewijzigd (zie print facebook X = facebook nr. 2), en lijkt het er veeleer op dat u uit voorzorg of paniek een aantal zaken heeft proberen te verbergen na uw eerste gehoor op het CGVS.

Zelfs wanneer u met een derde facebookaccount wordt geconfronteerd die eveneens foto's van uzelf bevat (nl. X = facebook nr. 3), liegt u er zonder aarzelen verder op los. U verklaart dat deze pagina niet van u is, en stelt als reactie op de foto's dat gezichten erg gelijkaardig kunnen zijn. Gewezen op het toch wel bijzondere toeval dat deze pagina ook een foto met bijschrift "de zoon van mijn broer X" omvat, nl. dezelfde naam als degene van uw kleine broer die u bovendien eveneens gebruikt op facebook, blijkt u het allemaal even niet meer te weten. Geconfronteerd met het feit dat deze account daarenboven reeds actief was in 2013 en 2014, en niet alleen vermeldt dat u op dat ogenblik in Peshawar leefde maar ook hiervan afkomstig bent, weet u niet meer wat te zeggen. Vervolgens ontwijkt u de vraag of dit effectief uw facebookpagina is of niet, en op de vraag of u deze pagina of deze persoon dan misschien kent, stelt u vreemd genoeg plots dat u hem inderdaad kent. Ook dit blijkt weliswaar al gauw een zoveelste leugen. Zo verklaart u dat hij een vriend van u is op facebook met wie u regelmatig chat, maar weet u opnieuw niet wat te zeggen wanneer u gevraagd wordt waarom u dit dan niet meteen zei toen u deze pagina getoond werd (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14).

Alsof u eindelijk lijkt te beseffen dat uw verklaringen totaal geen steek meer houden, stelt u, na ettelijke uren van gehoor, voor om de waarheid te vertellen. Helaas blijkt u ook na deze bekentenis nog steeds geen consistente en eenduidige, en vooral opvallend vage, verklaringen af te leggen. Zo geeft u in eerste instantie aan dat u "tijd" in Peshawar spendeerde en nadien terugging naar Kunduz. Ook verklaart u in deze context dat u soms in Kunduz verbleef, soms in Afghanistan, en soms in Peshawar (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15). Vervolgens bekend u dat u geboren bent in Peshawar, nadien terug bent

gekeerd naar Kaboel en Kunduz, en daarna opnieuw naar Peshawar bent gegaan. Bovendien zou uw familie zowel Kunduz als Peshawar een huis hebben. Wanneer u hierop gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle plaatsen waar u gewoond hebt, spreekt u echter enkel nog over Peshawar en Kunduz. Gewezen op het feit dat u voordien ook nog Kaboel aanhaalde, is het enigszins merkwaardig dat u plots verklaart hier enkel gepasseerd te zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15). Nog opvallender is het feit dat u er evenmin in slaagt om uw levensloop en verblijfplaatsen vanaf uw 11e eenduidig te reconstrueren. Zo verklaart u immers dat u geboren werd in Peshawar en rond uw 11e samen met uw familie terug naar Kunduz verhuisde wegens de slechte levensomstandigheden van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Gevraagd hoe lang u toen ongeveer in Kunduz hebt gewoond, stelt u dat dat u hier geen volledig jaar bent gebleven en omwille van de aanhoudende gevechten in deze regio samen met uw familie terugkeerde naar Peshawar. Op de vraag hoe lang u vervolgens opnieuw in Peshawar heeft gewoond, lijkt u vreemd genoeg plots te blokkeren. U kan zelfs niet zeggen of het nu één of meerdere jaren was, en gevraagd welke leeftijd u dan ongeveer had toen u voor de tweede maal uit Peshawar vertrok, spreekt u plots over een periode van vijf of zes jaar geleden. U kan echter niet verduidelijken wat u hier precies mee bedoelt, en verklaart tegelijkertijd dat u sinds drie of vier jaar opnieuw in Kunduz leefde, hoewel uw facebookaccount op naam van X aantoonde dat u eind 2013 en begin 2014 in Peshawar verbleef (zie print facebook nr. 3). Helemaal bizar is dat u vervolgens aangeeft geregeld naar Peshawar te zijn teruggekeerd voor sightseeing (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15), hoewel u zich eerder nog erg verontwaardigd uitliet over de levensomstandigheden en behandeling van Afghanen in Pakistan. Bovendien situeert u deze "sightseeing trips" in de periode voor u definitief terugkeerde naar Kunduz, of met andere woorden meer dan drie à vier jaar geleden, een moment waarop u - althans op basis van de door uzelf voorgehouden leeftijd - slechts zo'n 12 of 13 jaar oud zou geweest zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15-16). Gewezen op het feit dat u op deze manier nog steeds geen duidelijk overzicht hebt gegeven van uw levensloop vanaf uw 11e, ontwijkt u opvallend genoeg tot twee maal toe de vraag om de periode tussen uw 11e en de laatste drie à vier jaar die u in Kunduz zou gependend hebben te reconstrueren. Pas na een derde maal de vraag herhaald te hebben stelt u verbazingwekkend genoeg dat u zich dit niet herinnert en dat u erg jong was. Nochtans haalde u eerder probleemloos aan dat u rond uw 11e voor het eerst terugkeerde naar Kunduz, en is het dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u zich over de periode hierna helemaal niets meer zou herinneren. Wanneer er vervolgens stap voor stap met u geprobeerd wordt om uw levensloop te reconstrueren, spreekt u zichzelf echter meermaals tegen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 16). Zo verklaart u in eerste instantie zo'n vijf keren verhuisd te zijn tussen Peshawar en Kunduz. Wanneer u hierop opnieuw gevraagd wordt naar een inschatting van de periode dat u weer in Peshawar leefde nadat u voor het eerst naar Kunduz was verhuisd, stelt u echter plots dat u op dat ogenblik zo'n twee of drie jaar in Peshawar spendeerde en vervolgens voor goed terugkeerde naar Kunduz, hetgeen weliswaar impliceert dat u slechts drie maal tussen Peshawar en Kunduz verhuisd zou zijn. Op de vraag hoe vaak u dan in totaal bent verhuisd tussen Peshawar en Kunduz kan u zelf frappant genoeg geen duidelijk antwoord geven, en komt u niet verder dan een schatting die varieert van twee tot vier keer (CGVS dd. 11/10/2016 p. 17). Nochtans is het verschil tussen twee en vier keer wel opvallend groot, immers groter dan tussen tien of twaalf, en gezien het een dermate ingrijpende levensgebeurtenis betreft is het bovendien weinig aannemelijk dat u dit zich dermate slecht zou herinneren. Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich geen weg meer wist te banen door de leugens en gedeeltelijke bekentissen die u heeft afgelegd, maar nog steeds niet de volledige waarheid spreekt.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u het CGVS geen zicht heeft gegeven op uw leven, en woonplaatsen vanaf uw 11e-12e, hetgeen nochtans essentieel is om uw nood aan bescherming te kunnen inschatten. Daarnaast blijven ook het door u voorgehouden profiel en uw familiale omstandigheden onzeker, gezien uit uw facebookpagina's onder meer is gebleken dat u nog een oudere broer heeft, en X niet de naam van één van uw jongere broers maar wel uw neefje is (zie print facebook nr. 3). In diezelfde context is het eveneens noemenswaardig dat u op facebook ook fan blijkt te zijn van de steden Islamabad en Karachi, en op twee van uw accounts zelfs universitaire studies vermeldt (zie prints facebook nr. 1, 3 en 4). Meer nog, u blijkt zelfs ook de pagina's "Army Public School & College-boys/Peshawar" en "Afghan students in Hyderabad, India", leuk te vinden, een toch wel verrassend element voor iemand die naar eigen zeggen amper opleiding heeft genoten (CGVS dd. 31/08/2016 p. 4). Het vermoeden dat u in feite een stuk hoger opgeleid bent wordt overigens versterkt door uw interesse in zaken zoals "Pashtu and Urdu Poetry", de Pakistaanse politieke partij PTI (Pakistan Tehreek-e Insaaf), Imran Khan, de stichter van deze partij en "Go Nawaz Go", een controversiële anti-regeringsslogan onder meer gebruikt door de PTI (zie prints facebook nr. 1).

Ook de ultieme confrontatie met het feit dat het CGVS bijzondere twijfels heeft met uw recent vertrek en aldus eveneens recente herkomst Kunduz, meer bepaald op basis van uw verklaringen betreffende uw regio van herkomst, uw vertrek uit Afghanistan en uw reisweg, laat u geen verdere duidelijkheid brengen. Zelfs wanneer u verzekerd wordt dat het niet rechtstreeks uit Afghanistan komen eveneens

geen probleem is, en het zelfs beter voor uw asielaanvraag is indien u hier eveneens eerlijk over zou zijn, houdt u vast aan het feit dat u vanuit Afghanistan naar hier bent gevlucht (CGVS dd. 11/10/2016 p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khanabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 31/08/2016 en 11/10/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het gehoor op 11/10/2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat, indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Integendeel, niet alleen geven de foto's die u neerlegde betreffende uw gedwongen rekrutering door de Taliban allesbehalve de indruk dat u daar tegen uw zin werd vastgehouden, de foto's maken nogal een amicale indruk, ook is het bijzonder twijfelachtig dat deze Talibanstrijders zonder enige vorm van gezichtsbedekking vrolijk met u voor de camera zouden poseren, hiermee mogelijk hun eigen arrestatie of zelfs leven riskerend. Daarnaast is het eveneens opmerkelijk dat bepaalde personen op deze foto's een geschoren baard vertonen, een nochtans grote zonde in de ogen van de Taliban. De discrepanties tussen uw eigen verklaringen en de gegevens zoals vermeld op het overlijdenscertificaat van uw vader werden eerder reeds besproken (zie supra). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten, waaronder ook identiteitsbewijzen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 25 september 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op [8 september 2015] verklaarde 16 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat ernstig aantast.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS dd. 31/08/2016 p. 2; CGVS dd. 11/10/2016 p. 2) blijkt uit het geheel van de door

u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er aan uw recente verblijf en recente vertrek uit Afghanistan, alsook aan het door u voorgehouden profiel, geen geloof kan worden gehecht.

Eerst en vooral heeft u meermaals gelogen over uw geboorteplaats en woonplaatsen. Zo verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag op 8 september 2015 geboren te zijn in het dorp Charikari in Khanabad (Kunduz) en daar heel uw leven gewoond te hebben (zie dossier DVZ; inschrijvingsformulier, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U bevestigde dit ook tijdens uw uitgebreidere interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat op 01/03/2016 plaatsvond (zie verklaring DVZ p. 4), evenals gedurende uw eerste interview bij het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31/08/2016 (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). Ook op de vraag of u ooit, tijdelijk, omwille van de veiligheidssituatie, voor studies of voor andere redenen, op andere plaatsen heeft geantwoord - een vraag waarmee u in feite een kans gegeven werd om eerlijkheid te bieden - antwoordde u dat u dit niet gedaan heeft (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). Meer nog, u ontkende dat u ooit buiten Afghanistan bent geweest en verklaarde dat u nooit een bezoek heeft gebracht aan buurlanden van Afghanistan, zoals Pakistan of Iran (CGVS dd. 31/08/2016 p. 3). U stelde dat u geen familie of vrienden heeft die buiten Khanabad wonen en gevraagd naar uw facebookpagina verwees u naar de accounts X en X, op naam van uw broertjes (CGVS dd. 31/08/2016 p. 9). U stelde dat deze accounts pas aangemaakt werden toen u respectievelijk in Duitsland en in België was en dat u voordien geen dergelijke contacten had (CGVS dd. 31/08/2016 p. 10). Nochtans vond het CGVS geen facebookpagina's terug onder deze namen, maar wel op naam van X, een account die bovendien reeds actief is sinds juni 2014 (zie print facebookpagina X= facebook nr. 1), een moment waarop u zich – althans volgens uw eigen verklaringen – nog in Afghanistan zou bevonden hebben. Niet alleen geeft u op deze account expliciet aan in Peshawar geweest te zijn, maar vertoont deze pagina ook een ontelbaar aantal links en een bijzonder opvallende interesse van u in de Pakistaanse cultuur en maatschappij, waaronder met name in muziek, tv en film. Geconfronteerd met deze laatste bevinding van het CGVS verklaarde u dat u niet weet hoe u facebook moet gebruiken en dat u telkens wanneer u een pagina of groep ziet die gedeeld wordt door uw vrienden uit Jalalabad u deze leuk vindt en ook deelt (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Gewezen op het feit dat u eerder nog beweerde geen contacten te hebben buiten uw eigen district, namelijk Khanabad, alsook verklaarde geen directe toegang te hebben tot muziek en tv (CGVS dd. 31/08/2016 p. 8-9; 12-13), stelt u dat u pas naar dit soort zaken bent beginnen luisteren en kijken sinds u hier in het opvangcentrum zit en dit in Afghanistan niet deed (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Op de vraag of u dan reeds facebook had in Afghanistan ontkent u alweer, en het nogal ambetante gegeven dat deze account wel reeds actief was in deze periode probeert u volledig te negeren door een nieuw element aan te halen (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17). Zo stelt u immers plots dat er nog een jongen, die in hetzelfde opvangcentrum als u verblijft, ook uw facebook gebruikt. U verklaart dat hij de broer is van een vriend van u genaamd Samiullah, en dat deze Samiullah geregeld naar u belt met de vraag om zijn broer te spreken. Gevraagd hoe u deze Samiullah, die u eerder nog omschreef als een vriend, kent, stelt u vervolgens vreemd genoeg dat u hem “met niet meer details kent” maar hij u gewoon steeds belt voor zijn broer. Alsof u de rode draad in uw eigen verklaringen kwijt blijkt te zijn, begint u plots over het feit dat u veel vrienden van Pakistan en India heeft. Als reden hiervoor geeft u aan dat u 24u per dag in het centrum zit, het internet er gratis is, en u veel telefoontjes en vriendschapsverzoeken ontvangt en ze ook aanvaard omdat deze mensen anders boos zouden zijn. Op de vraag hoe het komt dat mensen uit Pakistan en India u (...) vriendschapsverzoeken sturen, wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat uzelf deze verzoeken stuurt naar mensen die u leuk vindt maar niet kent (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18). Frappant genoeg herhaalt u even later opnieuw dat u dagelijks wel tien tot vijftien vriendschapsverzoeken krijgt, maar kan u op de vraag waarom deze dan voornamelijk uit Pakistan en

India komen nog steeds geen antwoord bieden. Het feit dat u zelf ooit in Jalalabad of Pakistan geweest bent ontkent u, en het feit dat er op uw facebookpagina aangegeven staat dat u in Peshawar bent geweest tracht u te verklaren door een blokkering van deze account. Verstrikt in het web van leugens dat u op dat moment aan het creëren bent beweert u vervolgens dat deze account ook op dit ogenblik nog geblokkeerd is, hoewel er op deze pagina berichten te lezen zijn die u vlak voor uw eerste interview op het CGVS op 31/08/2016 postte (zie print facebookpagina X= facebook nr. 1). Ook na confrontatie hiermee blijft u volharden in uw leugens en u verklaart dan maar dat iemand misschien uw paswoord heeft gestolen en dat deze persoon uw account gebruikt. Gewezen op het feit dat deze berichten nochtans foto's van uzelf omvatten en het toch wel vreemd is dat iemand anders deze op uw facebookpagina zou posten, blijft u tot verbijstering toe ontkennen en stelt u dat u op dit moment enkel de account op naam van X gebruikt (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18). Zelfs op de vraag waarom u enkel de accounts op naam X en X doorgaf toen u naar uw facebookpagina gevraagd werd, en niet de account op naam van X, kan u geen zinnig antwoord bieden. Zo begint u frappant genoeg opnieuw over het feit dat iemand mogelijk het paswoord van deze account gestolen heeft (CGVS dd. 31/08/2016 p. 18), en lijkt u hiermee het niet vermelden van deze facebookpagina te willen goedpraten, hoewel u kort nadien dan weer toegeeft dat u deze account recentelijk toch nog gebruikte (CGVS dd. 31/08/2016 p. 19). Tot overmaat van ramp wijzigt u vervolgens nogmaals uw verklaringen betreffende de links met Pakistan die terug te vinden zijn op deze pagina, en stelt u plots dat u hier niets mee te maken heeft. Gewezen op het feit dat u voordien nochtans aangaf dat u deze inhoud op uw pagina te zien kreeg via vrienden uit Jalalabad en deze zaken zelf ook leuk vond en deelde, gooit u uw verhaal voor de zoveelste maal over een andere boeg en stelt u dat de persoon die het paswoord van uw pagina heeft verantwoordelijk is voor deze activiteiten (CGVS dd. 31/08/2016 p. 19).

Ook wanneer u aan het begin van het tweede interview dat plaatsvond op het CGVS de kans gegeven wordt om opmerkingen of toevoegingen te doen met betrekking tot het voorgaande gehoor, grijpt u deze niet. Een nieuwe verwijzing naar het belang van de waarheid te spreken en het feit dat u eerlijk mag en dient te zijn over een verblijf in een ander land, brengt u evenmin tot inkeer (CGVS dd. 11/10/2016 p. 2). Integendeel, wanneer u vervolgens gevraagd wordt om uw asielmotieven uiteen te zetten begint u argeloos uw verhaal. Helaas is ook hier al snel duidelijk dat niet eerlijk bent en dit ook niet van plan bent om te zijn. Zo stelt u dat u drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan voor het eerst benaderd werd door de Taliban in de Samandar Khan moskee. Op de vraag om deze gebeurtenis concreter in de tijd te situeren, bijvoorbeeld aan de hand van een maand, seizoen of religieus feest, kan u echter geen antwoord bieden. Ook op de vraag wanneer u dan Afghanistan verliet, gezien u zelf aangaf dat dit incident drie maanden voor uw vertrek plaatsvond, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat u dit niet weet. Meer nog, u probeert zich te verschuilen achter het feit dat u weinig opgeleid bent en de maanden niet kent, hoewel u vreemd genoeg tegelijkertijd wel probleemloos kan aangeven dat er drie maanden zat tussen uw eerste ontmoeting met de Taliban en uw vertrek uit Afghanistan (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3). Vervolgens verklaart u dat u voor het eerst benaderd werd door de Taliban aan het einde van het jaar 1393 (Gregoriaanse kalender: januari/ februari/maart 2015) in het winterseizoen. Vreemd genoeg situeert u dit incident eveneens vier of vijf maanden na de dood van uw vader, en blijkt uit diens overlijdenscertificaat dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas dat hij overleden is op 4/01/1392 (Gregoriaanse kalender: 24/03/2013). Geconfronteerd met het feit dat u de Taliban in dat geval reeds in het midden van het jaar 1392 zou ontmoet hebben en niet aan het eind van het jaar 1393, een tijdsverschil van maar liefst anderhalf jaar, probeert u deze flagrante discrepantie van zich af te schudden met het excuus dat u geen data kent en de kalender in Afghanistan niet gebruikt wordt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3-4). Ook het feit dat u eerder nog verklaarde de Taliban voor het eerst ontmoet te hebben in het winterseizoen en dat het vier of vijf maanden na de dood van uw vader volop zomerseizoen was, wijt u aan het feit dat u de kalender niet beheerst, hoewel er weinig kalenderkennis nodig is om een weer- of temperatuurverschil te kunnen vaststellen, zeker in Afghanistan waar de verschillen weer zeer groot kunnen zijn. Op de vraag of u er wel zeker van bent dat u de Taliban vier of vijf maanden na de dood van uw vader ontmoette antwoordt u vervolgens dat het ook vijf, zes of zeven maanden hierna kan geweest zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), oftewel rond de maanden sunbula, mizan of aqrab van het jaar 1392 (september, oktober, november 2013, hetgeen weliswaar nog steeds ruim een jaar verschilt ten opzichte van uw eerdere verwijzing naar het einde van het jaar 1393 (januari, februari, maart 2015). Bovendien staat dit ook haaks op uw bewering dat u de Taliban drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou ontmoet hebben (CGVS dd. 11/10/2016 p. 2), tenzij u Afghanistan reeds aan het begin van het jaar 2014 verliet, hetgeen op zijn beurt dan weer in strijd is met het vaststaand feit dat u in september 2015 aankwam in België (zie dossier DVZ), u verklaart rechtstreeks van Afghanistan te zijn gekomen en twee maanden onderweg te zijn geweest (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3).

Het verrast dan ook niet dat u wat betreft de periode van uw vertrek uit Afghanistan evenmin duidelijkheid kan scheppen. Zo gaf u tijdens het eerste interview op het CGVS reeds aan niet te weten

wanneer u Afghanistan precies verliet. U vermoedde dat dit in het jaar 1394 was, maar kon dit vreemd genoeg niet met zekerheid zeggen. De maand was u al helemaal niet bekend, en ook het seizoen aanduiden waarin u uw land achter zich liet bleek een hele opgave te zijn maar duidde u uiteindelijk aan als "heet". Gevraagd naar religieuze festiviteiten stelde u dat u de Ramadan nog in Afghanistan spendeerde en na het Suikerfeest vertrok (CGVS dd. 31/08/2016 p. 14). Nochtans situeerde u uw eerste ontmoeting met de Taliban tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aan het einde van het jaar 1393 in het winterseizoen, en zaten er volgens u slechts drie maanden tussen deze ontmoeting en uw vertrek (CGVS dd. 11/10/2016 2-3). Dit impliceert dat u Afghanistan zou verlaten hebben rond het begin van het jaar 1394, hetgeen in de Afgaanse kalender overeenkomt met het lenteseizoen, een seizoen waarin het weer echter zeker nog niet "heet" is in de provincie Kunduz, en waarin ook de Ramadan en het Suikerfeest in het jaar 1394 nog lang niet hadden plaatsgevonden (zie landeninformatie administratief dossier). Wanneer hier later tijdens dit gehoor bovendien opnieuw op ingegaan wordt, verklaart u plots spontaan dat u Afghanistan verliet enkele maanden na de verkiezing van Ashraf Ghani (CGVS dd. 11/10/2016 p. 11). Weliswaar werd Ashraf Ghani uitgeroepen tot president in september 2014, oftewel de zesde maand van 1393, hetgeen dan weer zou impliceren dat u Afghanistan naar het einde van het jaar 1393 toe zou verlaten hebben, een moment waarop u ook uw eerste ontmoeting met de Taliban situeert (CGVS dd. 11/10/2016 p. 3). Bovendien valt het einde van het Afgaanse jaar samen met het herfst- en winterseizoen, seizoenen die erg koud kunnen zijn in Kunduz, terwijl u tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde dat het "heet" was toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS dd. 31/08/2016 p. 14).

Naast uw wel zeer povere en ambivalente, en aldus onbestaande, tijdskadering van uw asielrelaas, blijkt u ook op inhoudelijk vlak inconsistente, ongeloofwaardige en zelfs flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Zo stelt u onder meer op het CGVS gerekruteerd te zijn samen drie andere jongens die samen met u in de moskee studeerden (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), terwijl u hier tijdens uw voorbereidende interview bij DVZ géén melding van maakte (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ). Bovendien blijkt u de naam van één van deze jongens frappant genoeg vergeten te zijn, en vergist u zich schromelijk in de beschrijving van uw eerste benadering door de Taliban. Tijdens het gehoor verklaarde u immers expliciet dat u zich de eerste keer binnenin de moskee bevond, de Taliban hier kwam bidden en vervolgens met u begon te praten. Gevraagd wat u deed nadat dit gesprek geëindigd was stelt u even later vreemd genoeg dat u weer naar binnen ging en in de moskee ging zitten (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Opvallend genoeg had u eerder reeds aangegeven dat u zich bij de tweede benadering buiten aan de moskee bevond (CGVS dd. 11/10/2016 p. 4), en lijkt het er dus op dat u beide incidenten, zonder zichzelf hiervan bewust te zijn, op flagrante wijze door elkaar haspelt. Minstens even bevreemdend is het feit dat u de Taliban die eerste maal kon beloven de volgende keer wel mee te zullen gaan, alsook dat u en de andere jongens die door hen aangesproken werden dit onderwerp verder geenszins met elkaar bespraken omdat u "dacht dat deze Talibs niet zouden terugkomen". Gevraagd wat u dan deed na dit incident, houdt uw antwoord zowaar nog minder steek. U stelt namelijk dat u soms naar de moskee ging, maar u zich soms ook hier en daar verstopte omdat u bang was dat deze Talibs gingen terugkomen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder nog aangaf dat u dacht dat deze Talibs niet terug gingen komen, veegt u dit eenvoudigweg van tafel en stelt u dat u wel bang was maar dit tegen niemand zei. Hoe meer vragen er echter gesteld worden, hoe meer de ongeloofwaardigheid van uw verhaal verder uitdijt. Vervolgens verklaart u immers dat u afwisselend bij uw oom en een vriend in Akhtaj verbleef omdat u bang was dat de Taliban u thuis zou komen zoeken, maar tegelijkertijd vreemd genoeg toch nog geregeld naar uw eigen huis terugkeerde om uw moeder te zien (CGVS dd. 11/10/2016 p. 5). Dit hoewel u later dan weer verklaarde dat uw moeder sinds de dood van uw vader meestal bij uw oom verbleef (CGVS dd. 11/10/2016 p. 10). Het verbaast al bijna niet dat u een maand later de Talibs (die u eerder benaderd hadden) opnieuw tegen het lijf liep, zeker daar u steeds naar dezelfde moskee bleef gaan voor het avondgebed. Op de vraag om welke reden u het risico nam om deze moskee te bezoeken gezien u toch vreesde dat deze Talibs gingen terugkomen, geeft u het wel erg bizarre antwoord dat u dacht dat dit geen probleem ging zijn. Gewezen op het feit dat u voordien nog verklaarde dat u erg bang was en dacht dat de Taliban u ook ging komen zoeken, gooit u uw verhaal voor de zoveelste maal om en stelt u dat het in die periode erg rustig was in Khanabad en u ervanuit ging dat de Taliban niet zou komen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 6). Ook is het wel erg opmerkelijk dat u de naam van de plaats waar de Taliban u na deze tweede ontmoeting mee naartoe nam vergeten bent, en u deze plaats eerst omschrijft als een "klein centrum binnen huizen", om hier even later slechts één huis van te maken (CGVS dd. 11/10/2016 p. 7). Bovendien lieten deze Talibanstrijders u en de andere drie jongens tijdens de tweede of derde nacht ter plaatse reeds helemaal alleen, er zomaar op vertrouwend dat u niet zou wegllopen. U verklaart in deze context eveneens 20 of 25 dagen of een maand bij de Taliban op deze plaats verbleven te hebben, terwijl u bij DVZ daarentegen aangaf dat dit zo'n maand à twee maanden duurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ), hetgeen u dan weer ontkent ooit

verklaard te hebben (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8). Minstens even merkwaardig is dat u vervolgens een aantal dagen verlof vroeg aan deze Talibanstrijders, zij u zelfs persoonlijk naar huis brachten en daarenboven geen concrete afspraak maakten over waar en wanneer ze u weer zouden komen ophalen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8-9). Deze generositeit is niet bepaald de handelswijze van de Taliban. Gevraagd naar het gebrek van een concrete afspraak geeft u de weinig overtuigende uitleg dat de Taliban zelf ook bang is, hoewel zij u - althans volgens uw eigen verklaringen - vanaf de tweede of derde nacht nog argeloos in hun zogenaamde centrum alleen achterlieten (CGVS dd. 11/10/2016 p. 8), en u zelf ook de reden van 'hun angst' niet kan benoemen. De reactie van uw moeder op heel dit gebeuren kan u evenmin geloofwaardig kaderen. Ze vroeg uiteraard waar u de afgelopen weken was geweest en waarom u haar niet eerder had verteld over uw problemen met de Taliban, maar zijn vroeg u vreemd genoeg pas vier of vijf dagen na uw thuiskomst of de Taliban eigenlijk nog terug ging komen voor u (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9). Afgezien van het feit dat het compleet ongeloofwaardig is dat uw moeder u slechts na enkele dagen vroeg of de Taliban nu eigenlijk nog terugkomen voor u, is het bovendien vermeldenswaardig dat u bij DVZ nog aangaf slechts twee dagen thuis geweest te zijn (zie vragenlijst DVZ ingevuld door een medewerker van DVZ), een zoveelste discrepantie die u wegwuift door te stellen dat dat interview een jaar (in feite zes maanden) geleden plaatsvond en u zich niet meer herinnert wat u toen verklaarde (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9). Vervolgens geeft u aan dat u tien dagen bij uw oom verbleef, en uw antwoord op de vraag wat u daar precies deed verrast alweer.

U bleef immers niet in het huis van uw oom, maar keerde geregeld nog terug naar uw eigen huis, al deed u dit naar eigen zeggen "discreet", en ging u ook geregeld gewoon naar buiten, hetzij eveneens "discreet". Op de vraag waarom u nog naar huis en naar andere dorpen ging, antwoordt u tot consternatie toe dat u bang was dat de Taliban terug zouden komen en u zouden meenemen. Gewezen op het feit dat het in dat opzicht toch beter was om minstens in het huis van uw oom te blijven, bevestigt u dit maar stelt u dat u uw moeder miste, hoewel u tegelijkertijd aangeeft dat zij gedurende deze tien dagen soms wel naar u toekwam (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9).

Niettegenstaande het feit dat op basis van bovenstaande vaststellingen het CGVS met meer dan voldoende zekerheid kan concluderen dat er van uw asielrelaas niets aan is, werden uw meest frappante tegenstrijdige verklaringen zowaar nog niet besproken. De feiten zoals door uzelf voorgesteld bij DVZ, luiden immers enigszins anders dan het door u voorgehouden verhaal op het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ onder meer dat u na uw (eerste) verlof terugkeerde naar de Taliban, en vervolgens een tweede maal verlof aanvraagde. Pas tijdens het tweede (toegestane) verlof vertelde u aan uw moeder dat u niet terug wilde, en stuurde zij u naar uw oom. Ook zou de Taliban u thuis komen zoeken zijn terwijl u bij uw oom was (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van DVZ), iets wat u op het CGVS weliswaar nergens vermeldde. Integendeel, op het CGVS verkondigde u dat u gedurende de tien dagen dat u bij uw oom verbleef nog meermaals terug naar huis bent gekeerd omdat u uw moeder miste (CGVS dd. 11/10/2016 p. 9), een handeling die niet meteen laat vermoeden dat uw moeder intussen bezoek had gekregen van de Taliban. De enige reactie die u hierop kan geven is opnieuw dat u zich niet herinnert wat u gedurende dit interview hebt gezegd, hetgeen weliswaar allerm minst een toereikende verklaring is. Vervolgens probeert u uw vel nog te redden door te stellen dat u wel zo'n twintig keer bij de Belgische asielautoriteiten bent geweest, meermaals werd opgedragen om op een latere datum terug te komen en meerdere keren uw verhaal hebt moeten doen. Gewezen op het feit dat u nochtans slechts twee keer in detail hebt moeten treden over uw asielrelaas, namelijk één keer bij de DVZ en één keer op het CGVS, stelt u dat het wel mogelijk is dat er verschillen zijn in de tijdsaanduidingen die u gemaakt hebt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 10), hetgeen bovenvermelde discrepanties evenwel nog steeds niet verklaart.

De bijna voortdurende confrontatie met ongeloofwaardige, steeds wijzigende en bovendien tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielrelaas, lieten weliswaar weinig indruk op u na. Wanneer gedurende dit interview het onderwerp van uw reisweg wordt aangesneden, kan u ook hier immers geen eenduidige verklaringen over afleggen. Zo stelt u in eerste instantie dat u onder meer via Kaboel reisde en vervolgens de grens met Iran overstak. Op de vraag waar u precies de grens overstak met Iran spreekt u eerst over "een stad in Afghanistan waar men ook de Iraanse muntenheid gebruikt", om dit kort nadien plots te wijzigen in een route via de zuidelijke provincie Kandahar - die nochtans helemaal niet aan Iran grenst - en Pakistan (CGVS dd. 11/10/2016 p. 11-12). Vervolgens weerlegt u om onverklaarbare redenen ook dit opnieuw, en stelt u dat u niet via Kandahar maar wel via de Pakistaanse stad Quetta bent gereisd. Op de vraag waar u dan precies de grens tussen Afghanistan en Pakistan heeft overgestoken kan u weliswaar geen antwoord bieden. U geeft aan dat er het om een bekend grensgebied gaat met een hele simpele naam, maar bent deze zeer eenvoudige naam vreemd genoeg vergeten. Gevraagd door welke gebieden in Afghanistan u dan zoal hebt gereisd om deze grens te bereiken, kan u ook op dit vlak merkwaardig genoeg geen verduidelijking brengen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 12). Niet één plaatsnaam herinnert u zich, en dit op een reisweg dwars door uw eigen land die minstens enkele honderden kilometers moet geduurd hebben. Het dient dan ook weinig verdere

argumentatie dat u het CGVS zelfs niet heeft kunnen overtuigen van uw reisweg, hetgeen niet alleen nogmaals uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt, maar bovendien ook uw recente vertrek en uw herkomst uit Afghanistan verder in vraag stelt.

De twijfels met betrekking tot uw recente vertrek en herkomst uit Afghanistan bleken overigens gerechtvaardigd, daar het CGVS na het eerste interview nog twee andere facebookaccounts, namelijk op naam van X en X, terugvond. Niet alleen blijkt ook uit deze accounts opnieuw dat u een overduidelijke link heeft met Pakistan, op één van de pagina's staat zelfs expliciet te lezen dat u niet alleen in Peshawar leeft maar bovendien ook afkomstig bent uit Peshawar (zie print facebook X = facebook nr. 3 en facebook X = facebook nr. 4). Hoewel u op het tweede interview nogmaals de kans wordt gegeven om betreffende dit onderwerp met een schone lei te starten en de waarheid te vertellen, grijpt u deze kans opnieuw niet. Meer nog, u verzint zowaar alweer een ander verhaal, dit maal over een jongen die u in Turkije leerde kennen en wiens facebookaccount (uw reeds besproken account op naam van X) u zou hebben overgenomen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 12-13). Gevraagd om welke reden u dit niet tijdens uw vorige interview op het CGVS vertelde, antwoordt u voor de zoveelste keer volledig naast de kwestie (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13), hetgeen op zich reeds aangeeft dat ook dit niet de waarheid is. Immers, tijdens het vorige interview sprak u enkel over een zekere Samiullah afkomstig uit Jalalabad met wie u via facebook contact had voor zijn broer (CGVS dd. 31/08/2016 p. 17-18), en nergens over deze jongen genaamd X die u in Turkije leerde kennen en nu zowaar eveneens uit Jalalabad blijkt te zijn. Nog frappanter is weliswaar het feit dat u vervolgens opnieuw dezelfde tegenstrijdige verklaringen aflegt zoals tijdens het vorige interview op het CGVS. Zo stelt u namelijk opnieuw dat u door deze vrienden uit Jalalabad pagina's uit Pakistan te zien krijgt en deze ook leuk vindt en deelt. Gewezen op het feit dat u dit tijdens het vorige interview eveneens verklaarde, maar diezelfde verklaring nadien weer introk en vervolgens beweerde dat u deze pagina's nooit zelf hebt leuk gevonden of gedeeld op facebook, begint u tot overmaat van ramp alweer over een zogenaamde blokkering van uw account. Uiteindelijk kan u niet veel meer zeggen dan het feit dat u niet weet of u deze pagina's gedeeld en leuk gevonden hebt (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13), hetgeen weliswaar volkomen ongeloofwaardig is.

Ondanks de voortdurende confrontatie met uw eigen leugens, was u klaarblijkelijk nog steeds niet van plan om de waarheid te spreken. Op de vraag hoeveel facebookaccounts u in totaal bezit, verwijst u opnieuw enkel naar de twee accounts op naam van X en X, net zoals u in het eerste interview deed, en stelt u opnieuw dat u pas actief bent op facebook sinds u in Duitsland was (CGVS dd. 11/10/2016 p. 13). Geconfronteerd met het feit dat het CGVS intussen nochtans vier verschillende facebookpagina's van u heeft teruggevonden en u een kort overzicht van de namen gegeven wordt, blijft u een bijna ijzingwekkende kalmte bewaren. U stelt dat u opnieuw dat u pagina's heeft op naam van X en X, en dat u misschien ooit een pagina heeft gemaakt op naam van X maar hier niet zeker van bent en deze mogelijk verwijderd heeft (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14). Nochtans kon het CGVS vaststellen dat u na het eerste gehoor, waarin u reeds geconfronteerd werd met uw facebookactiviteiten, plots uw profielfoto en ook andere foto's van uzelf vanop één van uw pagina's op naam van X heeft verwijderd. Geconfronteerd met de gearchiveerde en de huidige versie van deze pagina (zie prints facebook X = facebook nr. 2), waarbij duidelijk de verwijdering van uw eigen foto's zichtbaar is, tart uw reactie pas alle verbeelding. U geeft namelijk toe dat dit een facebookpagina van u is, maar stelt tegelijkertijd argeloos dat het kan zijn dat u de naam hiervan veranderd heeft omdat u dit geregeld doet op facebook. U verklaart dat u zich soms X noemt en soms X (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14), en lijkt hiermee te willen rechtvaardigen dat u deze pagina niet heeft opgegeven aangezien er intussen reeds twee maal naar uw facebookaccounts gevraagd werd. Nochtans werd er niets aan de naam maar wel aan de foto's van deze pagina gewijzigd (zie print facebook X = facebook nr. 2), en lijkt het er veeleer op dat u uit voorzorg of paniek een aantal zaken heeft proberen te verbergen na uw eerste gehoor op het CGVS.

Zelfs wanneer u met een derde facebookaccount wordt geconfronteerd die eveneens foto's van uzelf bevat (nl. X = facebook nr. 3), liegt u er zonder aarzelen verder op los. U verklaart dat deze pagina niet van u is, en stelt als reactie op de foto's dat gezichten erg gelijkaardig kunnen zijn. Gewezen op het toch wel bijzondere toeval dat deze pagina ook een foto met bijschrift "de zoon van mijn broer X" omvat, nl. dezelfde naam als degene van uw kleine broer die u bovendien eveneens gebruikt op facebook, blijkt u het allemaal even niet meer te weten. Geconfronteerd met het feit dat deze account daarenboven reeds actief was in 2013 en 2014, en niet alleen vermeldt dat u op dat ogenblik in Peshawar leefde maar ook hiervan afkomstig bent, weet u niet meer wat te zeggen. Vervolgens ontwijkt u de vraag of dit effectief uw facebookpagina is of niet, en op de vraag of u deze pagina of deze persoon dan misschien kent, stelt u vreemd genoeg plots dat u hem inderdaad kent. Ook dit blijkt weliswaar al gauw een zoveelste leugen. Zo verklaart u dat hij een vriend van u is op facebook met wie u regelmatig chat, maar weet u opnieuw niet wat te zeggen wanneer u gevraagd wordt waarom u dit dan niet meteen zei toen u deze pagina getoond werd (CGVS dd. 11/10/2016 p. 14).

Alsof u eindelijk lijkt te beseffen dat uw verklaringen totaal geen steek meer houden, stelt u, na ettelijke uren van gehoor, voor om de waarheid te vertellen. Helaas blijkt u ook na deze bekentenis nog steeds

geen consistente en eenduidige, en vooral opvallend vage, verklaringen af te leggen. Zo geeft u in eerste instantie aan dat u "tijd" in Peshawar spendeerde en nadien terugging naar Kunduz. Ook verklaart u in deze context dat u soms in Kunduz verbleef, soms in Afghanistan, en soms in Peshawar (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15). Vervolgens bekent u dat u geboren bent in Peshawar, nadien terug bent gekeerd naar Kaboel en Kunduz, en daarna opnieuw naar Peshawar bent gegaan. Bovendien zou uw familie zowel Kunduz als Peshawar een huis hebben. Wanneer u hierop gevraagd wordt om een overzicht te geven van alle plaatsen waar u gewoond hebt, spreekt u echter enkel nog over Peshawar en Kunduz. Gewezen op het feit dat u voordien ook nog Kaboel aanhaalde, is het enigszins merkwaardig dat u plots verklaart hier enkel gepasseerd te zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15). Nog opvallender is het feit dat u er evenmin in slaagt om uw levensloop en verblijfplaatsen vanaf uw 11e eenduidig te reconstrueren. Zo verklaart u immers dat u geboren werd in Peshawar en rond uw 11e samen met uw familie terug naar Kunduz verhuisde wegens de slechte levensomstandigheden van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Gevraagd hoe lang u toen ongeveer in Kunduz hebt gewoond, stelt u dat dat u hier geen volledig jaar bent gebleven en omwille van de aanhoudende gevechten in deze regio samen met uw familie terugkeerde naar Peshawar. Op de vraag hoe lang u vervolgens opnieuw in Peshawar heeft gewoond, lijkt u vreemd genoeg plots te blokkeren. U kan zelfs niet zeggen of het nu één of meerdere jaren was, en gevraagd welke leeftijd u dan ongeveer had toen u voor de tweede maal uit Peshawar vertrok, spreekt u plots over een periode van vijf of zes jaar geleden. U kan echter niet verduidelijken wat u hier precies mee bedoelt, en verklaart tegelijkertijd dat u sinds drie of vier jaar opnieuw in Kunduz leefde, hoewel uw facebookaccount op naam van X aantoont dat u eind 2013 en begin 2014 in Peshawar verbleef (zie print facebook nr. 3). Helemaal bizar is dat u vervolgens aangeeft geregeld naar Peshawar te zijn teruggekeerd voor sightseeing (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15), hoewel u zich eerder nog erg verontwaardigd uitliet over de levensomstandigheden en behandeling van Afghanen in Pakistan. Bovendien situeert u deze "sightseeing trips" in de periode voor u definitief terugkeerde naar Kunduz, of met andere woorden meer dan drie à vier jaar geleden, een moment waarop u - althans op basis van de door uzelf voorgehouden leeftijd - slechts zo'n 12 of 13 jaar oud zou geweest zijn (CGVS dd. 11/10/2016 p. 15-16). Gewezen op het feit dat u op deze manier nog steeds geen duidelijk overzicht hebt gegeven van uw levensloop vanaf uw 11e, ontwijkt u opvallend genoeg tot twee maal toe de vraag om de periode tussen uw 11e en de laatste drie à vier jaar die u in Kunduz zou gespendeerd hebben te reconstrueren. Pas na een derde maal de vraag herhaald te hebben stelt u verbazingwekkend genoeg dat u zich dit niet herinnert en dat u erg jong was. Nochtans haalde u eerder probleemloos aan dat u rond uw 11e voor het eerst terugkeerde naar Kunduz, en is het dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u zich over de periode hierna helemaal niets meer zou herinneren. Wanneer er vervolgens stap voor stap met u geprobeerd wordt om uw levensloop te reconstrueren, spreekt u zichzelf echter meermaals tegen (CGVS dd. 11/10/2016 p. 16). Zo verklaart u in eerste instantie zo'n vijf keren verhuisd te zijn tussen Peshawar en Kunduz. Wanneer u hierop opnieuw gevraagd wordt naar een inschatting van de periode dat u weer in Peshawar leefde nadat u voor het eerst naar Kunduz was verhuisd, stelt u echter plots dat u op dat ogenblik zo'n twee of drie jaar in Peshawar spendeerde en vervolgens voor goed terugkeerde naar Kunduz, hetgeen weliswaar impliceert dat u slechts drie maal tussen Peshawar en Kunduz verhuisd zou zijn. Op de vraag hoe vaak u dan in totaal bent verhuisd tussen Peshawar en Kunduz kan u zelf frappant genoeg geen duidelijk antwoord geven, en komt u niet verder dan een schatting die varieert van twee tot vier keer (CGVS dd. 11/10/2016 p. 17). Nochtans is het verschil tussen twee en vier keer wel opvallend groot, immers groter dan tussen tien of twaalf, en gezien het een dermate ingrijpende levensgebeurtenis betreft is het bovendien weinig aannemelijk dat u dit zich dermate slecht zou herinneren. Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich geen weg meer wist te banen door de leugens en gedeeltelijke bekentissen die u heeft afgelegd, maar nog steeds niet de volledige waarheid spreekt.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u het CGVS geen zicht heeft gegeven op uw leven, en woonplaatsen vanaf uw 11e-12e, hetgeen nochtans essentieel is om uw nood aan bescherming te kunnen inschatten. Daarnaast blijven ook het door u voorgehouden profiel en uw familiale omstandigheden onzeker, gezien uit uw facebookpagina's onder meer is gebleken dat u nog een oudere broer heeft, en Arman Ali niet de naam van één van uw jongere broers maar wel uw neefje is (zie print facebook nr. 3). In diezelfde context is het eveneens noemenswaardig dat u op facebook ook fan blijkt te zijn van de steden Islamabad en Karachi, en op twee van uw accounts zelfs universitaire studies vermeldt (zie prints facebook nr. 1, 3 en 4). Meer nog, u blijkt zelfs ook de pagina's "Army Public School & College-boys/Peshawar" en "Afghan students in Hyderabad, India", leuk te vinden, een toch wel verrassend element voor iemand die naar eigen zeggen amper opleiding heeft genoten (CGVS dd. 31/08/2016 p. 4). Het vermoeden dat u in feite een stuk hoger opgeleid bent wordt overigens versterkt door uw interesse in zaken zoals "Pashtu and Urdu Poetry", de Pakistaanse politieke partij PTI (Pakistan Tehreek-e Insaaf), Imran Khan, (...) (zie prints facebook nr. 1).

Ook de ultieme confrontatie met het feit dat het CGVS bijzondere twijfels heeft met uw recent vertrek en aldus eveneens recente herkomst Kunduz, meer bepaald op basis van uw verklaringen betreffende uw regio van herkomst, uw vertrek uit Afghanistan en uw reisweg, laat u geen verdere duidelijkheid brengen. Zelfs wanneer u verzekerd wordt dat het niet rechtstreeks uit Afghanistan komen eveneens geen probleem is, en het zelfs beter voor uw asielaanvraag is indien u hier eveneens eerlijk over zou zijn, houdt u vast aan het feit dat u vanuit Afghanistan naar hier bent gevlucht (CGVS dd. 11/10/2016 p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khanabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 31/08/2016 en 11/10/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het gehoor op 11/10/2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat, indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen

u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Integendeel, niet alleen geven de foto's die u neerlegde betreffende uw gedwongen rekrutering door de Taliban allesbehalve de indruk dat u daar tegen uw zin werd vastgehouden, de foto's maken nogal een amicale indruk, ook is het bijzonder twijfelachtig dat deze Talibanstrijders zonder enige vorm van gezichtsbedekking vrolijk met u voor de camera zouden poseren, hiermee mogelijk hun eigen arrestatie of zelfs leven riskerend. (...) De discrepanties tussen uw eigen verklaringen en de gegevens zoals vermeld op het overlijdenscertificaat van uw vader werden eerder reeds besproken (zie supra). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten, waaronder ook identiteitsbewijzen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is."

Deze motieven vinden steun in het dossier, worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers verweer met betrekking tot de hoger weergegeven motieven beperkt blijft tot het citeren van enkele geschonden geachte bepalingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België in Afghanistan verbleven heeft en dat hij daar door de taliban zou zijn benaderd in een poging hem te rekruteren.

Gelet op het geheel van de hoger weergegeven gemotiveerde bevindingen, kan verzoeker niet ernstig volhouden dat er zekerheid bestaat omtrent de door hem verstrekte informatie met betrekking tot zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en de voorgehouden problemen met de taliban.

Het registratiebewijs van een Afghaanse burger in Pakistan, dat door verzoeker per aanvullende nota werd bijgebracht ter zitting van 15 september 2017, kan aan bovenstaande appreciatie van verzoekers asielrelaas geen afbreuk doen. Er zijn immers objectieve redenen om te stellen dat dit stuk hetzij geen betrekking heeft op verzoekers persoon, hetzij niet authentiek is. Vooreerst is er de vermelding van de naam 'Masijedi', die niet overeenstemt met de naam waaronder verzoeker zich liet registreren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die hij ten overstaan van de verschillende asieldiensten en -instanties heeft aangehouden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard nooit andere namen te hebben gebruikt (stuk 9, gehoorverslag, p. 2). Daarnaast is de op het bewijs vermelde geboortedatum, met name 31 maart 1999, onverenigbaar met de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft in 1996 te zijn geboren en dat hij volgens het gevoerde leeftijdsonderzoek op 17 september 2015 reeds ouder was dan achttien jaar (zie administratief dossier, stuk 17, beslissing Dienst Voogdij).

Zelfs al zou enige bewijswaarde aan dit registratiebewijs kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog kan uit dit document, op grond waarvan de houder legaal in Pakistan verblijft tot 31 december 2011, niet

blijken dat verzoeker drie of vier jaar voor zijn komst naar België vanuit Pakistan naar Kunduz is gegaan en daar tot aan zijn komst naar België heeft verbleven.

Het weze voor de volledigheid benadrukt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker staat in dezen niet ter discussie. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België verbleven heeft in Afghanistan, laat staan in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Derhalve is de door verzoeker gevoegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan niet dienstig.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF